

τῇ ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ· περιορίζομαι μόνον νὰ εἶπω ὅτι ὁ ἐν τῇ Ἑλπίδι περὶ τῶν ξενικῶν φθόγγων πραγματευθεὶς κύριος, προτείνων λατινικά τινα στοιχεῖα (τῶν ὁποίων τὴν καταγωγὴν ὡς ἐθνικὴν καταδεικνύει), ὀλιγωτέρας εὐθύνης ἐπιλαμβάνεται ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν ἀρμοδίων κριτῶν, παρὰ ὁ ἔντιμος συμπολίτης μου κύριος Μενδωνίδης, ὅστις διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς δασείας ἐπὶ τοῦ Π. Σ. Τσ. Α. Τ. Γ. Ζ. Τζ. Ε, σχετίζει μὲν τὸ πνεῦμα τοῦτο καὶ μὲ ἄλλα, ἐκ τὸς τοῦ β, σύμφωνα, ἀλλ' ἐνοχλεῖ μεγάλως τὸ πρὸ αἰώνων πολλῶν συνταχθὲν καὶ παγιωθὲν ἤδη γραμματικὸν σύστημα. Λέγων ταῦτα δὲν ἐννοῶ ποσῶς, ὅτι ἡ ἐν τῇ Ἑλπίδι ἐκφρασθεῖσα γνώμη εἶναι προτιμότερα, διότι καὶ αὕτη, μὴ εἰμποροῦσα νὰ καταστήσῃ τὰ ce, che, g. καὶ j, προφερτὰ εἰς χεῖλη ἑλληνικά, ἀδυνατοῦντα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ προφέρωσι δασέως, ἀποδίδει σχεδὸν περιττή.

Τελευτῶν τὴν προῦσαν, λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ προσθέσω ὅτι, ἂν οἱ ξένοι, πρὸς τοὺς ὁποίους διακείμεθα πιστωταὶ καὶ οὐδόλως χρεῶσται λέξεων, οὐδέποτε συνελογίσθησαν νὰ παραδεχθῶσι ἑλληνικά στοιχεῖα πρὸς ἐκφρασιν ἑλληνικῶν φθόγγων, καὶ περιωρίσθησαν, μόνον γράφοντες οὐχὶ καὶ προφέροντες τὸ ἡμέτερον Θ διὰ τοῦ th, τὸ εὐ διὰ eu καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς· διατὶ ἡμεῖς, χάριν σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα τοῦλάχιστον τῆς γλώσσης ἡμῶν, νὰ μὴ πράττωμεν τὸ αὐτὸ, ἐξακολουθοῦντες νὰ γράφωμεν τὸ ch διὰ τοῦ χ, τὸ u διὰ τοῦ υ, κτλ.

Εὐαρεστήθητε παρακαλῶ, ἂν ἐγκρίνητε, νὰ χωρίσητε τὰ ὀλίγα ταῦτα εἰς τὴν πολλοῦ λόγου ἀξίαν Πανδώραν καὶ συγχρόνως δέξασθε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Πρόθυμος θεράπων

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΤΣΕΛΕΠΙΔΑΚΗΣ.

Π Θ Ι Π Σ Ι Σ.

Μῦθος.

Κόραξ εἰς ἄκραν ὑψηλὴν
κλάδου ἐκάθητο εἰλαίας.

Μέλαιναν εἶχε τὴν στολὴν,
καὶ εἰς τὸ δάμπος εἶχε κρέας.

Εἰς τὰ χαμῶκλαδα κοντὰ
ἀλώπηξ ἴστατο δολία.

Αὐτῆς τοὺς ῥώθωνας κεντᾷ
τοῦ κρέατος ἡ εὐωδία.

Τρέχει, προφθάνει, περιττὸς
ὁ κόπος! Μάτην ἢ σπουδὴ τῆς!
Τί ὕψος! Κ' εἶναι πτερωτὸς
ὁ εὐτυχὴς ἰδιοκτῆτης!

Κατ' ἄλλον τρόπον μελετᾷ
εἰς τὰ νερά τῆς νὰ τὸν φέρη.
Βλέπει ἐπάνω, χαιρετᾷ,
καὶ ταῦτα εὐγενῶς προφέρει.

— « Καλῶς μᾶς ὤρισας, ἰδὼ
ἀέρα, φίλτατε, νὰ πάρῃς.
Τρελλαίνομαι ὅταν σ' ἰδῶ.
Πόση κομψότης! Πόση χάρις!

Τίς ἔχει τόσην καλλονὴν;
τίς πτέρυγας ποικιλοτέρας;
Τί κρίμ'! Ἄν εἶχες καὶ φωνήν,
θὰ ἤσουν τῶν πτηνῶν τὸ τέρας ».

— « Φωνὴν δὲν ἔχω! Νὰ χαθῇς!
ἐντός του εἶπε. Θὰ σὲ δείξω.
Περίμεινε νὰ τρελλαθῇς
ἀφ' οὗ τὸ στόμα μου ἀνοίξω. »

Καὶ πλατὺς φάρυγξ ἀνοίγεις,
δύω τραχέα κρά ἐβγάζει,
καὶ πάφ! τὸ κρέας κατὰ γῆς,
καὶ ἀπ! ἡ πονηρὰ τ' ἀρπάζει.

Ἀκόμη τρέχ' εἰς τὸ βουνόν
καὶ ἀφ' οὗ ἐκρυψε τὸ κρέας,
γελῶσα λέγ' εἰς τὸ πτηνὸν
τὰς λέξεις ταύτας τελευταίας.

— « Μάθε, ὦ φίλτατον πουλί,
μάθε, ὦ ἄνθος τῶν κοράκων,
πῶς τῶν εὐπίστων ἡ φυλὴ
τρέφει τὸ γένος τῶν κολάκων ».

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ. Κατεδικάσθη τις πέρυσιν ἐν
Οὐεντιμυλλίᾳ (ἐπαρχία τῆς Γενοῦης) εἰς φυλά-
κισιν ὅκτὼ ἡμερῶν ἐπὶ βλασφημίᾳ.

Ὅκτὼ ἡμέραι — τίποτε! Ποῦ οἱ καλοὶ χεῖροί
τοῦ μεσαιῶνος.

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΒ'. (δόγμα τῆς 9 Μαρτίου